

VANUTIA VÁNKU PRAVD

V poslednom období od nastúpenia nového pápeža Benedikta XVI. na pápežský stolec vidieť isté náznaky snahy o oživenie katolíckej cirkvi, nastolenia nejakého zdravého režimu aspoň v praktickom živote v cirkvi, o akúsi obrodu, ktorá je zatiaľ, žiaľ, ešte ďaleko od skutočnej reformácie, ktorú katolícka cirkev potrebuje ako sol'... ktorá nie?

Je vidieť snahu o vysporiadanie sa s laxnosťou, vypočítavosťou, dvojtvárnosťou, zosvetárčenosťou jej členov, ktorú zbadali už aj oni sami doma.

Svedectvom toho je aj kniha kardinála Josepha Ratzingera, pápeža Benedikta XVI, Život Ježiša Nazaretského, v ktorej

otvorene priznáva, že dátum narodenia Ježiša Krista je iný ako 25. december a tiež oslavy narodenia Ježiša Krista cez vianočné sviatky sú plné pohanstva a rituálov, ktoré nemajú nič dočinenia so skutočným narodením Syna Božieho. Mohli ste o tom čítať v Aktoch viery 2012.

Nedá sa nič iné, len súhlasiť s týmito peknými snahami. Sú naozaj veľmi sympatické a principiálne, avšak či budú dostatočné, nie je ťažké zodpovedať...

Myslím si, že nasledujúce správy z pera brata Vysockeho majú čo povedať nielen bratom katolíkom, ale všetkým kresťanom, ktorí prehlasujú, že majú osobný vzťah s Ježišom Kristom, ale ich

praktický život a vzťah k cirkvi dokazujú opak. Vždy som si vážil a vážim úprimne veriacich katolíkov, ktorí sa tak veľmi usilujú dosiahnuť spásu. Cesta je zjavená v Biblii.

Obklopení sú však takými, pre ktorých byť katolíkom je len nábožensko-politickou príslušnosťou, ktorá nesie so sebou výhody v spoločnosti, ak je, samozrejme, priaznivá doba. Ale chvála Bohu za túto „Benemetlu“, ktorá sa snaží aspoň trochu očistiť svoj dvorec metlou zdravých opatrení. Modlím sa za úprimných katolíkov, nech v nich láska k Božiemu slovu zvíťazí nad všetkým.

Mikuláš Gőcze

Vychádza nad Vatikánom nové slnko?

Y V KATOLÍCKEJ CIRKVI

V poslednom čase ma z rôznych agentúrnych správ, zaoberajúcich sa dianím v katolíckej cirkvi, zaujali dve. Obe ma utvrdili v názore, že príchodom nového pápeža Benedikta XVI., bývalého prefekta Kongregácie pre náuku viery, kardinála Josepha Ratzingera, sa začína nové obdobie v katolíckej cirkvi. Alebo lepšie povedané – skončil sa čas druhovatikánskeho Aggiornamento, pri ktorom sa cirkev prispôbovala svetu a nastal opäť návrat do klasického katolicizmu, ktorý poznáme z dejín – katolicizmu, ktorý nekráča s dobou, ale prispôsobuje dobu svojmu učeniu. Paradoxne sa to odohralo v roku, kedy katolícka cirkev oslavovala 50. výročie koncilu.

Prvá sa týkala správy z pápežovho rodiska – Nemecka, kde najvyšší administratívny súd v Lipsku potvrdil, že katolíci odmietajúci platiť cirkevnú daň musia opustiť rady cirkvi. Súd zasadal na základe žaloby teológa, ktorý chcel opustiť cirkev ako inštitúciu, zároveň však chcel zostať členom "katolíckej komunity". Cirkev ho však automaticky prestala považovať za svojho príslušníka. Cirkev v Nemecku totiž – a to veľmi správne – prijala pravidlo, podľa ktorého veriaci nepodieľajúci sa na financovaní cirkvi formou cirkevnej dane, nemá právo účasti na náboženských sviatostiach (nemôže sa stať krstným rodičom, prijať prvé sväté prijímanie, môže mu byť odopretý cirkevný pohreb a pod.). V Nemecku už od XIX. storočia funguje systém, na základe ktorého sa každý občan oficiálne prihlási k niektorej z cirkvi, ktorej potom odovzdáva 8-9-percentnú daň zo svojho ročného príjmu. Sekretár episkopátu konštatoval, že kto vystupuje z cirkvi, je mimo cirkvi. Nie je možné vystúpiť z cirkvi ako organizácie a zároveň si myslieť, že môže zotrvať v

Zbierka

jej spoločenstve, ako to tvrdili niektorí lakomci, ktorí z dôvodu odmietania platenia cirkevnej dane deklarovali pred štátnymi úradmi vystúpenie z cirkvi, a zároveň prehlasovali, že chcú ostať v spoločenstve veriacich.

Druhá správa sa týkala záležitosti, ktorá rezonovala aj u nás na Slovensku v kauze bývalého arcibiskupa Bezáka – či je v prípade nesúhlasu s učením a vedením cirkvi čestnejšie opustiť cirkev alebo naďalej zostať jej formálnym členom a bojovať proti nej a jej predstaviteľom, a tým ju rozkladať poskytovaním vody na mlyn nepriateľom cirkvi. Pápež poukázal na najzlotriliejšieho z Ježišových apoštolov – Judáša, ktorý keď už neveril, mal opustiť Krista a nasledovať tak príklad tých mnohých učeníkov, ktorí Ježiša opustili, pretože sa im zdala Jeho reč tvrdou (Ján 6.66). Ak by bol býval Judáš čestný, bol by odišiel. Namiesto toho ostal s Ježišom. Neostal kvôli viere

alebo láske, ale s tajným úmyslom pomstiť sa Majstrovi. A dodal: „Je to falošnosť, ktorá je znakom diabla“. Pápež poukázal aj na rozdiel medzi vierou a chápaním, ktorý vysvetlil riaditeľ rímskeho katolíckeho apoštolátu HLI mons. Barreiro: „to, že niečo rozumovo nechápeme, nie je prejavom neposlušnosti ... Možno sú oblasti vierouky, ktoré sa vám neprijímajú ľahko. Predsa ale (za takých okolností) je cnosťou veriť, pretože obetujete vlastnú vôľu a osvojujete si pohľad cirkvi.“ Poznamenal, že čo sa týka oficiálneho učenia cirkvi, treba skôr podriaďiť vôľu a rozum než presadzovať vlastný názor. Uviedol aj niekoľko oblastí, ktorých sa to týka, napr. učenie o potratoch, či názor, že: „...ženy v cirkvi nikdy nedostanú kňazské svätenie...“.

Róbert Vysocký